

Tui T. Sutherland

Wie kun je vertrouwen?

Vertaald door Maria Postema

LEOPOLD / AMSTERDAM

Kovo

De bewoners van Stetriol noemden het de Mompelberg.

Ze wisten waar hij ongeveer lag, diep in het gloeiend hete, dorre hart van het werelddeel. Ze wisten dat er een mompelend geluid uit kwam dat de aarde tot in de wijde omtrek deed beven.

Ze wisten ook hoe het duistere, griezelige wezen heette dat daar gevangen zat.

En ze wisten ook het allerbelangrijkste: dat ze er nooit in de buurt moesten komen als ze wilden blijven leven.

Daarom was er al honderden jaren niemand bij de gevangenis van Kovo de Aap geweest. Niet dat je daar makkelijk zou kunnen komen, als iemand het al had willen proberen. De Mompelberg lag midden in de Stetriolwoestijn, vele dagreizen verwijderd van de dichtstbijzijnde waterbron. De hellingen van de rots waren steile wanden zonder houvast, alsof iemand met een enkele houw van een scherp zwaard alle uitsteeksels eraf had geslagen.

Boven op de rots was het in de blakerende zon misschien wel honderd graden – niemand had natuurlijk ooit gemeten hoe warm het precies was, maar het was zo heet dat elke voet, laars of poot die erop probeerde te staan onmiddellijk verbrandde.

De kooi zelf leek uit de bovenkant van de rots te groeien, een enorme wirwar van ondoordringbare, staalharde takken. Hij gloeide oogverblindend wit op, vooral aan de scherpste punten, waarin nog steeds de vage omtrek te ontdekken was van het reusachtige gewei dat daar eeuwen geleden door het Koningsdier Tellun was neergezet.

En dan was er nog de adelaar die boven de kooi door de lucht

cirkelde: Halawir, de bewaker die Kovo dag en nacht met zijn scherpe blik in de gaten hield.

Dus: geen bezoek. Er was al heel erg lang geen bezoek meer geweest.

Vandaar het gemompel.

‘Eerst stroop ik hun huid eraf,’ gromde een stem als onweer in de verre bergen. ‘Ik verbrijzel hun schedels tussen mijn vuisten. Ik wikkel hun botten in hun groene mantels en steek hun huizen in de fik. Hun kastelen worden stof onder mijn voeten.’

Een enorme zilverruggorilla keek met kwaadaardige ogen dreigend door de spleten van de kooi. Zijn dikke zwarte vacht was zwaar in de hitte. Zijn kooi was niet groot genoeg om heen en weer te kunnen lopen, dus zat hij broedend te wachten, zoals hij al generaties lang wachtte. Koningen en keizerrijken waren opgekomen en weer ten onder gegaan tijdens zijn gevangenschap, maar hij wachtte nog steeds.

En tijdens het wachten droomde hij van wraak.

‘Ik heb vier Koningsdieren gedood,’ prevelde hij. ‘Als ik vrij ben, ga ik de arrogante Groenmantels die die beesten vereren laten boeten. Ik scheur hun totemdieren aan stukken en vermoord die slappe mensen eigenhandig. Sommigen zal ik langzaam wurgen, anderen ga ik verdrinken, en weer anderen vermorzel ik onder mijn voeten.’ Hij streek met een leerachtige handpalm langs het gewei dat hem binnenhield.

In de verte slaakte een roofvogel een doordringende, wanhopige kreet in de bloedhete zon.

‘Het duurt niet lang meer. Waardeloze mensen. Als ik vrij was geweest, hadden we alle talismans allang gehad. We zouden de wereld regeren en iedereen zou voor ons buigen.’ Zijn indrukwekkende spieren bolden op toen hij tegen de wanden van de kooi duwde. ‘Binnenkort. Mijn tijd komt nog wel. Binnenkort komen ze me halen,’ mompelde hij terwijl hij naar het kleine stukje verlaten woestijn tuurde dat hij vanuit zijn gevangenis

kon zien. ‘Gerathon is al weken vrij. Trage, verachtelijke mensen. Misschien ruk ik hun tenen er wel af.’

Hij stak zijn kop omhoog en snoof met opengesperde neusgaten de lucht op. Er gleed een langzame, geslepen grijns over zijn gezicht.

‘Gerathon,’ dreunde hij. ‘Eindelijk.’

‘Ik snap dat je het bloed van je vijanden wel kunt drinken,’ zei een stem achter hem. ‘Maar na eeuwen wachten maakt een maand of twee extra toch niet meer uit?’

‘Ik wacht net zo lang als nodig is om mijn plannen te kunnen uitvoeren,’ zei Kovo. ‘Kom hier, ik wil je kunnen zien.’

Een bruinharige jongen sloop zijn blikveld in en bleef een paar passen voor de kooi staan, op het randje van de steile afgrond achter hem. Hij was klein en mager, nauwelijks oud genoeg om de Gal te mogen drinken, en vreselijk verbrand door de zon. Er liepen lange, bloedende krassen over zijn schouders en hij leek zich niet bewust van de rook die van zijn brandende schoenzolen omhoog kringelde. Maar misschien had dat iets te maken met het wezen dat in zijn hoofd was gekropen en nu naar buiten keek door slangachtige gele ogen met verwijde pupillen.

‘Zo’n kleine boodschapper ben ik niet van je gewend,’ gromde Kovo. ‘Ziet er meer uit als een hapje voor tussendoor.’ Hij keek naar de lucht, maar Halawir was nergens te bekennen. Kwam dat even goed uit: zijn altijd zo oplettende bewaker was net nu Kovo bezoek kreeg verdwenen.

‘O, ik eet hem later wel op,’ zei de jongen, en hoewel het niet echt de stem van Gerathon was, gaf de Konings slang hem toch een griezelige, sissende klank. ‘Dussss... dat is lang geleden. Wat heb jij allemaal uitgespookt?’

‘Heel grappig,’ grauwde Kovo. Zijn donkere ogen glommen diep onder zijn onheilspellende wenkbrauwen. ‘Ben je hiernaartoe gekomen om met je vrijheid te pronken?’

‘Nee,’ zei Gerathon, bijna meelevend voor haar doen. ‘Ik kwam

vertellen hoe goed de zaken ervoor staan. De Veroveraars hebben net de Kristallen Ijsbeer van die vieze Groenmanteldwergen gestolen. En ik heb een van hen even lekker kunnen kwellen, want zijn moeder is een van mijn onderdanen. Je had zijn gezicht moeten zien toen ze hem probeerde te wurgen! Heerlijk was het.'

'Geweldig,' zei Kovo. 'Laat mij hier vooral nog eeuwen zitten, als jij het maar naar je zin hebt.'

'Binnenkort heb jij het ook naar je zin,' zei Gerathon terwijl de jongen zijn hand voor zijn mond sloeg omdat ze hem expres liet gapen. 'We hebben bijna genoeg talismans om je te kunnen bevrijden.'

'Dat is... bijna wat ik wilde horen,' zei Kovo met glinsterende dreiging.

'Geloof me nou maar,' zei Gerathon loom. 'We hebben zo onze manieren om de Groenmantels te volgen, en we weten zoals gewoonlijk precies waar de Vier Gevallenen nu naartoe gaan. We pakken de volgende talisman en dan maken we korte metten met ze.'

'Dus dat is nog steeds niet gebeurd,' merkte Kovo op. 'Kun je misschien even uitleggen waarom ze nog leven?'

Gerathon liet de jongen een onverschillig handgebaar maken. 'Ze komen me nog van pas. Ze komen óns nog van pas. Onze Reptielenkoning. Wees maar niet bang, binnenkort zijn ze allemaal dood.'

De jongen slaakte ineens een kreet van pijn en viel op zijn handen en knieën. Er verschenen meteen rauwe brandblaren op zijn huid.

'Deksels,' siste Gerathon, en het was gek om zo'n rustige stem uit een van pijn vertrokken gezicht te horen komen. 'Deze armzalige vermomming houdt het niet lang meer vol. Misschien moet ik zijn gier er weer even bij roepen om hem af te voeren.'

'Aha,' zei Kovo. 'Dus zo heb je hem hierboven gekregen.'

‘Ja. We hebben een zo klein mogelijk jongetje uitgezocht, dat we vervolgens met de Gal een reusachtige vogel als totemdier hebben gegeven,’ antwoordde ze. Kovo tuurde naar de hemel en zag grote vleugels rondcirkelen. Voor deze ene keer waren het niet die van Halawir.

De jongen viel nu plat op de grond en Kovo rook de geur van verschroeid haar. ‘Ach,’ ging Gerathon verder, ‘deze is bijna dood. Saai, hoor. Dan moeten we nu maar afscheid nemen, Kovo.’

‘Wacht,’ gromde hij terwijl hij het gewei vastgreep. ‘Hoe lang moet ik hier nog zitten?’

‘De volgende keer dat we elkaar zien,’ siste ze, en haar stem stierf weg terwijl de ogen van de jongen dichtvielen en het leven uit zijn lichaam vloeide, ‘zijn we allebéí vrij. En dan... zal heel Erdas van ons zijn.’

Op zee

Ze waren er zo dichtbij.

Abeke staarde over de donkere, kolkende golven naar de voorbijglijdende kust. De middagzon was warm op haar huid en wierp schitterende gouden vonken over het water, maar de wind leek kouder dan hij zou moeten zijn.

Nilo. Haar thuis. Haar familie.

Ze zag alleen een strook van het strand en het dichte groene oerwoud daarachter. Dit gedeelte van Nilo leek in niets op de droge savanne rond haar dorp, maar ze was al heel lang niet meer zo dicht bij huis geweest.

Ik ben benieuwd wat Soama zou denken als ze me nu zou zien. Of vader, dacht Abeke. Ze wreef over de wond op haar linkerschouder waar een Veroveraar tijdens hun laatste gevecht een mes in had gestoken. Haar arm was genoeg genezen om weer een boog te kunnen vasthouden – een nieuwe boog, ter vervanging van haar oude, die door de krijgshamer van een Veroveraar was verbrijzeld – maar hij deed af en toe nog steeds pijn, vooral als het kil was. Zou haar familie trots op haar zijn na alles wat er was gebeurd? Of zouden ze haar nog steeds een schande en een teleurstelling vinden?

Ze trok haar groene mantel strakker om zich heen en stak haast zonder erover na te denken haar hand uit naar haar luipaard.

‘Wrrraauw,’ bromde Uraza, die haar kop onder Abekes hand schoof. De luipaard bleef even zitten en keek boos naar de zee terwijl ze zich door Abeke liet aaien. Toen sprong ze weer op om met lange, soepele stappen over het dek te banjeren.

Misschien voel ik me gewoon niet op mijn gemak omdat zij zich niet op haar gemak voelt, dacht Abeke. Uraza had net als de meeste andere katten, grote en kleine, een hartgrondige hekel aan water, vooral aan grote watermassa's, en al helemaal aan grote watermassa's die haar aan alle kanten omringden en naar vis roken die ze niet zelf kon vangen.

'Ik weet het,' fluisterde Abeke toen ze haar totemdier zo onrustig heen en weer zag lopen. 'Ik zou ook liever weer aan land zijn.' Het viel niet mee om zo lang op het schip te moeten zitten, maar Tarik had hun bezworen dat helemaal om Nilo heen varen de veiligste route naar Oceanus was. Op de normale zeeroute, die tussen Nilo en Zhong door liep, zouden ze geheid een heleboel Veroveraars tegenkomen.

Abeke stond op het punt om Uraza terug te roepen en te vragen of ze misschien in rusttoestand wilde, toen Jhi de reuzenpanda van benedendeks recht voor de luipaard opdook.

Uraza sprong geschrokken naar achteren en zette grommend haar nekharen overeind. Haar puntige tanden blikkerden in de zon en haar klauwen trokken groeven in de houten planken van het dek.

'Uraza!' riep Abeke.

Jhi keek de luipaard rustig aan, draaide zich om en hobbelde weg. Maar achter haar stond Meilin, die de luipaard nijdig aanstaarde, haar hand op het mes aan haar riem.

'Ze bedoelde het niet zo,' zei Abeke terwijl ze naar hen toerende en sussend haar hand op Uraza's rug legde. 'Ze is gewoon nerveus. Dat zijn we allemaal.'

'Hoe zou dat nou komen?' vroeg Meilin. Abeke wist natuurlijk precies wat ze bedoelde: ze waren wéér een talisman kwijtgeraakt, waardoor er wéér een lange reis voor niets was geweest, en dan was er nog het nieuws van Rollan dat er iemand informatie aan de vijand doorspeelde. Meilin keek Abeke strak aan en zei toen: 'Doe ons een lol en zorg dat je die humeurige kat van je in het gareel krijgt.'

Uraza blies zacht toen Meilin wegbeende.

‘Rustig maar,’ fluisterde Abeke terwijl ze de luipaard aaide. ‘Ik snap wel dat ze zich zorgen maakt.’ Maar Abeke was níét de verlikker. Ze was trouw aan de Groenmantels. Ja, ze vond Shane aardig en ze dacht niet dat hij door en door slecht was, maar ze zou haar vrienden nooit, maar dan ook nooit verraden.

Maar het was geen verraad als ze langs huis ging, toch?

Daar mocht ze van zichzelf even over fantaseren. Ze zou midden in de nacht naar het dek kunnen sluipen om een van de kleine roeiboortjes in het water te laten zakken... en voordat iemand het doorhad zou ze al in haar eentje op weg naar Nilo kunnen zijn. Ze wist dat ze de tocht naar haar dorp zou kunnen overleven, want ze kon goed jagen, en door de band met Uraza was ze sterker en sneller dan ooit.

Meilin zou vast blij zijn als Abeke weg was. En Rollan waarschijnlijk ook. Waarom zou ze bij mensen blijven die haar niet vertrouwden? Ze tuurde met samengeknepen ogen naar de zon en dacht aan Conor. Conor zou haar misschien wel missen... en zij zou hem ook missen. In Arctica had hij gezegd dat hij haar als familie beschouwde. Alleen voelde Abeke zich bij haar eigen familie meestal niet op haar gemak en miezerig en onbeduidend, en bij Conor voelde ze zich fijn en geliefd.

Maar toch maakte ze zich zorgen om haar vader en Soama. Om haar hele dorp zelfs. Stel dat ze haar en Uraza nodig hadden om hen te beschermen?

Uraza gromde onder haar vingers en Abeke vroeg zich af of de luipaard kon raden wat ze dacht. ‘Ik doe het heus niet,’ zei ze terwijl ze op haar hurken voor haar totemdier ging zitten. ‘Je hoeft me echt niet zo streng aan te kijken. Ik ben niet gek, ik heb gezien wat er gebeurde toen Conor en Meilin hun familie boven onze missie stelden, en toen Rollan op het punt stond dat te doen. Ik wéét dat ik vader en Soama het beste kan beschermen door de talismans te zoeken en tegen de Verslinder te vechten.’

Ze slaakte een zucht. Bovendien zou haar familie ongeveer net zo enthousiast op haar reageren als Meilin. ‘O, ben je er weer? Zaten de Groenmantels ook niet op je te wachten? Tja, natuurlijk heb je het verprutst. Dat hadden wij alláng zien aankomen. En die luipaard komt het huis niet in.’

Nee, ze bleef gewoon hier op het schip. Ze moest alleen een manier bedenken om iedereen duidelijk te maken dat ze haar konden vertrouwen.

Uraza snorde grommend alsof ze ‘inderdaad’ wilde zeggen. Ze gaf Abeke nog een kopje en liep toen met zwiepende staart soepel weg. De wind blies door haar goudkleurige, zwartgevlekte vacht.

‘Alles goed?’ vroeg Lenori achter haar toen Abeke overeind kwam.

Abeke knikte. Ze hadden een korte tussenstop in Slot Groenhaven gemaakt om Lenori op te pikken en Maja achter te laten – het arme meisje was helemaal van slag door hun avontuur in Arctica. En toen was de *Telluns Trots* uitgevaren: de visioenen van Lenori leidden hen naar Oceanus, waar een enorme octopus hen kennelijk héél graag wilde spreken.

‘Zouden we niet...’ flapte ze eruit, maar toen hield ze haar mond.

‘Zouden we niet wat?’ vroeg Lenori vriendelijk.

‘Zouden we niet in Nilo kunnen aanmeren?’ vroeg Abeke. ‘Daar woont toch ook een Koningsdier? De leeuw? Kunnen we niet eerst zijn talisman halen en dan doorreizen naar Oceanus?’ En misschien konden ze dan onderweg even langs haar dorp... Gewoon om te zien of haar familie in orde was. Abeke vroeg zich af of het ooit nog was gaan regenen, of dat de Veroveraars het dorp eerder hadden bereikt.

De Groenmantel keek haar meelevend aan. ‘Je mist je familie. Dat snap ik: ik mis mijn familie ook. En voor jou is het veel moeilijker, want mijn familieleden wonen tenminste nog in Amaya, waar de vijand nog niet is.’

‘Ik weet niet of ik ze echt mís,’ biechtte Abeke op. ‘Maar...’

‘Je maakt je zorgen om hen.’ De zeewind liet Lenori’s lange donkere haar opwaaien en haar regenboogibis zocht beschutting onder haar groene mantel.

Abeke draaide zich om en keek weer naar de dichtbegroeide groene kust. ‘Ik wou dat ze wisten wat ik aan het doen was, dat ik niet meer bij Zerif ben. Ik wou dat ik kon zeggen wie ze wel en niet moeten vertrouwen. Ik... ik zou ze gewoon graag nog een keer zien om zeker te weten dat alles goed met ze gaat.’

De kralen van Lenori’s armbanden tikten zachtjes tegen elkaar toen de oudere vrouw haar hand op Abekes schouder legde. ‘Ik denk dat het goed met ze gaat,’ zei ze. ‘En jij doet wat er moet gebeuren om hen te redden. Om heel Erdas te redden. Je bent heel dapper geweest.’

Abeke wou dat ze net zo kalm en zeker was als Lenori.

‘Ik hoop dat je snel de kans krijgt om hen weer te zien. Maar op dit moment is het te gevaarlijk om naar Nilo te gaan,’ ging Lenori verder. ‘Uit alle berichten blijkt dat de Veroveraars het hele continent hebben ingenomen, net zoals ze Zhong hebben veroverd.’

Des te meer reden om nú te gaan, dacht Abeke. En vader en Soama? Wat zouden de Veroveraars met hen gedaan hebben? Ze stelde zich voor dat ze gedwongen waren de Gal te drinken en een band hadden gekregen met afschuwelijke, misvormde dieren, dat ze in de ban van de vijand waren. Er ging een huivering door haar heen.

‘En de Veroveraars zijn niet het enige probleem,’ voegde Tarik eraan toe, die rustig vanaf de boeg naar hen toe liep. Abeke keek geschrokken op: ze had helemaal niet in de gaten gehad dat hij meeluisterde. ‘Cabaro de Leeuw is een van de allergevaarlijkste Koningsdieren. Voordat we naar hem toe gaan, moeten we eerst zo veel mogelijk talismans verzamelen, dat is het veiligst.’

‘Bovendien roept Mulop ons,’ zei Lenori, en haar ogen werden

glazig, alsof ze naar iets in de verte staarde. Ze stak haar hand uit en haar ibis boog zich naar haar toe terwijl ze Abeke met die doordringende vogelblik aankeek. Lenori's zachte, melodieuze stem ging bijna verloren in het geruis van de opspattende golven onder hen toen ze prevelde: 'Ik hoor hem al een paar weken elke nacht in mijn dromen. Het begint met het geluid van zingende walvissen, en dan wordt de duisternis om me heen blauw, en ik besef dat ik onder water ben. Heel ver boven me schijnt licht, maar dat bereikt de grot waar ik in zwem nauwelijks. En dan wervelt er een belletje langs me heen omhoog, en nog een, en ik zie dat ze allemaal een woord bevatten, dus ik probeer ze te pakken, maar ze knappen telkens zodra ik ze aanraak. Dan worden de woorden wazige inktvlekken op mijn huid, en ik kan bijna een patroon ontwaren, een boodschap die alle woorden met elkaar verbindt.'

'Bijna?' vroeg Abeke.

'Visioenen zijn altijd een beetje cryptisch,' zei Lenori. 'En visioenen van Mulop al helemaal. Maar als ik het goed begrijp wil hij de Vier Gevallen en hun bondgenoten spreken.' Ze schudde haar hoofd. 'We moeten hem echt niet langer laten wachten. Tegen Mulop zeg je geen nee.'

Ik wilde ook geen *nee* zeggen, dacht Abeke. Maar... *oké, natuurlijk, we komen eraan, even geduld nog.*

'Vooral niet omdat dit het eerste Koningsdier is dat contact met óns heeft gezocht,' merkte Tarik op. Hij glimlachte een beetje treurig en meelevend naar Abeke. 'Na die toestand met Suka kunnen we wel een wat gezelligere ontmoeting gebruiken, vind je ook niet? Op een zonnige plek zonder bevroren tenen. Moet je je eens voorstellen, eindelijk een Koningsdier dat ons graag wil ontvangen! Misschien kan hij ons wel uitleggen wat er aan de hand is. Alle legendes zijn het erover eens dat Mulop een grote ziener is.'

Dat klonk allemaal heel logisch, maar heel eerlijk gezegd had

Lenori's vage visioen Abeke nog niet echt overtuigd. Ze hoorde voetstappen op het dek en toen ze zich omdraaide zag ze Rollan en Conor op hen afkomen. Briggan was in rusttoestand – de wolf was ook niet erg dol op bootreizen – en Essix zeilde boven hen in de wind.

‘Dit is het veiligste plan,’ voegde Tarik er geruststellend aan toe. Maar wat hij daarna zei klonk een stuk minder geruststellend: ‘Het enige waar ik me zorgen over maak, is dat we langs Stetriol moeten varen. Ik wou dat er een andere route was, maar ik vrees dat we maar moeten hopen dat we er ongezien langs kunnen komen.’

‘O, mooi, “hopen”,’ schamperde Rollan. ‘Dat heeft altijd goed uitpakkt voor ons.’

Tarik keek hem met samengeknepen ogen aan.

‘En o wee als je weer vraagt of alles wel goed met me gaat,’ zei Rollan. Hij grijnsde op een manier die bijna overtuigend was, maar de lach bereikte zijn ogen niet. ‘Ik heb het verwerkt. Ik ga verder met mijn leven. Ik voel me prima. Beter dan prima: ik ben nu iemand die zijn totemdier in rusttoestand kan brengen! Inderdaad, ik ben geweldig.’ Hij trok zijn hemd open en richtte zijn borst naar de hemel. ‘Even wachten... even wachten nog...’

Het bleef stil. Er gebeurde niets. Essix bleef loom boven hen cirkelen en negeerde hen volkomen.

‘Ik wacht nog steeds,’ grapte Conor voorzichtig.

Rollan haalde zijn schouders op. ‘Maakt niet uit. Wij begrijpen elkaar. We weten precies hoe het zit. Toch, Essix?’ riep hij.

De valk slaakte een kreet die heel goed ‘doe je hemd dicht, joh’ zou kunnen betekenen, maar dat was al beter dan de stiltes die Rollan vroeger als antwoord had gekregen.

Abeke vroeg zich af of het echt wel zo goed ging met Rollan. Dat leek haar haast onmogelijk, na alles wat er met zijn moeder Aidana was gebeurd, maar hij wilde er duidelijk niet over praten.

Ze hadden het onderwerp welgeteld één keer besproken; meer

wilde Rollan er niet over kwijt. Iedereen had gemerkt hoe stil en aangeslagen hij na het gevecht in de haven was geweest, maar in eerste instantie had Abeke gedacht dat het kwam doordat ze de Kristallen Ijsbeer waren kwijtgeraakt. Rollan was immers degene die de talisman had vastgehouden toen de walrus ermee vandoor was gegaan.

Maar twee dagen later, op de boot naar Groenhaven, had Rollan hun op een avond het hele verhaal verteld. Over zijn moeder, die hem als kind in de steek had gelaten omdat ze een onstabiele band met haar totemdier had, waardoor het te gevaarlijk werd om bij hem in de buurt te zijn. Dat ze bij de Veroveraars tot rust gekomen was nadat ze de Gal had gedronken en de band met haar totemdier hersteld was. Dat ze geprobeerd had om Rollan over te halen met haar mee te gaan en de duistere kant van de Gal had onthuld: wie het spul dronk, veranderde in een marionet van de Veroveraars.

Iets had haar lichaam overgenomen, zei Rollan. Een onmenselijk wezen had door haar ogen gekeken en Aidana gedwongen om haar eigen zoon aan te vallen.

Abeke rilde nog steeds van afschuw als ze eraan dacht. Ze kon zich niet voorstellen hoe het moest voelen als je zag dat iemand van wie je hield door een duistere macht werd overgenomen. Of erger nog, om diegene te zijn, en geen enkele controle over je lichaam meer te hebben. Het idee dat je zonder het te willen zou proberen je eigen familie te vermoorden... Het leek haar het ergste wat je kon overkomen.

Arme Rollan. Niemand wist of hij zijn moeder ooit nog terug zou zien, en of ze ooit nog echt zijn moeder zou kunnen zijn, nu de Gal haar in zijn greep hield.

Maar hij wilde er niet te lang bij stilstaan. Daarmee eindigde zijn verhaal: hij zei dat hij er geen lange, diepe gesprekken over wilde voeren, hij wilde geen medelijdende blikken, geen treurige gezichten, anders zou hij Essix in hun oor laten krijsen. Het

was nu eenmaal gebeurd, en hij had zijn moeder toch nooit echt gekend (zei hij), dus hij zou haar vast niet erg missen.

Abeke wist dat dat een leugen was, maar het leek een leugen die Rollan zichzelf moest vertellen.

Na die avond was hij weer de oude sarcastische Rollan geworden, met misschien nog iets meer bravoure nu Essix af en toe eindelijk in rusttoestand wilde.

Maar Abeke zag dat Tarik zich zorgen om hem maakte. Ze maakten zich allemaal zorgen... maar het enige wat ze konden doen was Rollan de ruimte geven.

‘Heb jij nog visioenen gehad?’ vroeg Lenori aan Conor. ‘Heeft Mulop iets tegen jou gezegd?’

‘Eh,’ zei Conor. “Gezegd” is niet helemaal het juiste woord.’ Hij haalde met een beduusde blik zijn hand door zijn blonde haar.

‘Ik zei net tegen Abeke dat visioenen van Mulop altijd nogal vreemd zijn,’ zei Lenori knikkend. ‘Wat heb je gedroomd?’

‘De droom begon hetzelfde als de vorige,’ zei Conor. ‘Ik zweefde door de lucht boven een heleboel eilandjes: het zag eruit alsof er duizenden groene en witte schapjes over het water waren uitgestrooid. En toen stroomde er vanuit het zuiden een donkere wolk inkt de zee in, die alle eilandjes waar hij langskwam zwart maakte. En toen...’ Hij aarzelde en keek even naar Rollan.

‘Toe maar,’ zei Tarik bemoedigend. ‘Hij zal je niet uitlachen.’

‘Ik ga je echt wel uitlachen,’ kaatste Rollan terug. ‘Maar laat dat je vooral niet weerhouden.’

‘En toen kwamen er heel lange tentakels uit het water,’ zei Conor, ‘en die tilden de eilandjes die nog groen waren op en gooiden ze naar de zwarte eilanden, alsof ze aan het knikkeren waren. En daardoor trok de inkt zich ook terug. En toen wezen de tentakels naar mij, en toen... leken ze me te wenken. En toen verdwenen ze weer onder water, en werd ik wakker.’ Hij keek verwachtingsvol naar Rollan.

